

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 4C/13/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5624200710
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Magdaléna Andreánska
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2025:5624200710.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou Mgr. Magdalénou Andreánskou, v spore žalobcu A. B., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom C. XXX/X, D. - C. E., proti žalovanej F. G. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E. H. I. XXXX/XX, J., právne zastúpenej Karkó s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Obchodná 8985/5a, Žilina, IČO: 50 158 121, o ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamieťa.

Žalovanej sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 30. 11. 2024 prostredníctvom právnej zástupkyne, sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zasláť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi zásielku určenú do vlastných rúk, s týmto toto ospravedlnením: „Vážený pán, A. B., ospravedlňujem sa Vám za to, že som vo svojom liste Slovenskej advokátskej komore uviedla Vaše osobné údaje v rozsahu meno, priezvisko, dátum narodenia a adresu trvalého bydliska, skutočnosť, že sa nachádzate v ÚVV a ÚVTOS Žilina, ako aj skutočnosť, že ste trestne stíhaný a za aký trestný čin.“, ďalej navrhol, aby súd zaviazal žalovanú v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 €, ako náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V žalobe uviedol, že je obžalovaný v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, pracovisko Ružomberok, vedenej pod sp. zn. 8T/53/2023. Žalovaná vo veci koná a rozhoduje ako sudkyňa. Prostredníctvom nahliadnutia do trestného spisu jeho obhajkyňou žalobca zistil, že žalovaná dňa 26. 10. 2023 vyhotovila list adresovaný Slovenskej advokátskej komore, ktorým podala sťažnosť na advokáta, ktorý bol v predmetnej veci žalobcovi ustanovený opatrením okresného súdu. V sťažnosti v jej prvom odseku na strane 1 je uvedené: „Na okresnom súde Liptovský Mikuláš – pracovisko Ružomberok, je vedené trestné konanie proti obžalovanému A. B., nar. XX. XX. XXXX v D., trvalé bytom C. XXX/X, D. E., t. č. v ÚVV a ÚVTOS Žilina, pre obzvlášť závažný zločin podvodu, podľa § 221 ods. 1 ods. 3 písm. c), d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, § 138 písm. j), § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona“ V ďalšej časti sťažnosti, sa žalovaná venuje postupu žalobcovi ustanoveného advokáta. Ako je zrejmé, žalovaná v písomnosti, ktorú z vlastnej iniciatívy vypracovala a ktorá bola aj odoslaná a doručená, dňa 31. 10. 2023 Slovenskej advokátskej komore, oznámila bez akéhokoľvek právneho dôvodu a bez akéhokoľvek oprávnenia, osobné údaje žalobcu v rozsahu meno, priezvisko, dátum narodenia a trvalé bydlisko. Ďalej žalovaná, v tejto písomnosti, sprístupnila Slovenskej advokátskej komore skutočnosť, že v čase vypracovania tohto listu je žalobca v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody. Žalovaná zároveň, Slovenskej advokátskej komore, bez akéhokoľvek oprávnenia sprístupnila informáciu o tom, že žalobca je stíhaný za obzvlášť závažný zločin podvodu, podľa § 221 ods. 1 ods. 3 písm. c), d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, § 138 písm. j), § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Je nepochybné, že osobné údaje, ktoré sprístupnila žalovaná

vo svojom liste, zo dňa 26. 10. 2023, Slovenskej advokátskej komore, sú osobnými údajmi požívajúcimi ochranu podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Zároveň žalovaná bez právneho dôvodu a bez akéhokoľvek oprávnenia, informovala Slovenskú advokátsku komoru aj o tom, že sa v súčasnosti žalobca nachádza v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody. Údaje o tom, že konkrétna menom, priezviskom, dátumom narodenia, aj trvalým bydliskom identifikovaná osoba sa nachádza v zariadení na výkon väzby, či na výkon trestu odňatia slobody, sú rovnako informáciami, ktorým Občiansky zákonník poskytuje v § 11 ochranu. Takáto ochrana nepochybne prislúcha žalobcovi aj vo vzťahu k údajom o tom, za aký trestný čin je proti nemu vedené trestné stíhanie. Žalovaná, uvedením údajov citovaných vyššie o žalobcovi bez oprávnenia a bez súhlasu žalobcu, vo svojom liste Slovenskej advokátskej komory, nielen že sprístupnila osobné údaje žalobcu, ale zároveň hrubým spôsobom zasiahla do jeho práva na ľudskú dôstojnosť a občiansku česť. Nie je možné, zo strany žalobcu nevyhodnotiť takéto konanie žalovanej, ako absenciu akejkoľvek úcty voči žalobcovi, ako človeku a ako prejav toho, že žalovaná nemusí voči žalobcovi, ako trestne stíhanej osobe, zachovávať akékoľvek pravidlá vrátane tých, ktoré zabezpečujú ochranu jeho osobnosti. Konaním žalovanej sa cíti, hlboko ponížený a zasiahnutý vo svojej ľudskej dôstojnosti. Vyššie opísané konanie žalovanej žalobca pociťoval ako prejav toho, že žalobca, ako trestne stíhaná osoba, nie je hodná rešpektu a nie je voči nemu potrebné postupovať spôsobom, ktorý rešpektuje jeho dôstojnosť. Žalobca je presvedčený o tom, že uvedeným postupom, žalovaná vyjadrila postoj, podľa ktorého žalobcovi, ako trestne stíhanej osobe, neprislúcha rovnosť v dôstojnosti s inými osobami, ktoré nie sú trestne stíhané, a to napriek tomu, že Ústava Slovenskej republiky v čl. 12 ods. 1, rovnosť ľudí v dôstojnosti a právach, zaručuje. Žalobca pociťuje hlboké rozčarovanie, že sa takého dehonestujúceho konania voči nemu dopustila žalovaná, o ktorej je presvedčený, by malo byť možné dôvodne predpokladať, že v miere vyššej, ako u iných osôb, ktoré nevykonávajú funkciu sudkyne, že práva iných osôb, vrátane osôb trestne stíhaných, bude rešpektovať. Vzhľadom na uvedené je žalobca presvedčený o tom, že z prostriedkov, ktoré mu zákon poskytuje na ochranu jeho osobnostných práv, mu prislúcha zo strany žalovanej nie len ospravedlnenie, ale aj náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 €.

2. Žalovaná vo svojom vyjadrení, k žalobe, doručenom súdu dňa 15. 8. 2024 uviedla, že žalobu považuje za nedôvodnú. Je pravdou, že vyhotovila list, ktorý bol adresovaný Slovenskej advokátskej komore, ktorým podala sťažnosť na advokáta, ktorý bol ustanovený žalobcovi v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 8T/53/2023, avšak tento list bol adresovaný Slovenskej advokátskej komore, teda orgánu, ktorý je povinný zachovávať mlčanlivosť a ktorý sa týkal postupu advokáta v trestnej veci A. B. a týmto postupom absolútne nezasiahla do žiadnych práv na ochranu osobnosti, nakoľko musela identifikovať obvineného a trestnú vec, v ktorej je žalobca stíhaný. Tvrdenie žalobcu o tom, že hrubým spôsobom zasiahla do jeho práv na ľudskú dôstojnosť a občiansku česť je v príkrom rozpore so skutkovým stavom, ktorý opísal v podanej žalobe. V Ústave SR je zakotvená zásada prezumpcie neviny, t. j. pokiaľ nie je vynesenej právoplatný odsudzujúci rozsudok, na žalobcu sa hľadí ako na nevinného, pričom túto zásadu neporušila. Žalovaný ako obvinený je však povinný strpieť úkony trestného konania, v rámci ktorých dochádza aj ku korešpondencii s inými orgánmi, než len s orgánmi činnými v trestnom konaní. Jej konanie ako zákonnej sudkyne bolo v plnom súlade so zákonom, pretože potrebovala oznámiť orgánu, ktorý vykonáva dozor nad pôsobením advokátov skutočnosť, že advokát obvineného porušil svoje povinnosti. V danej veci teda zo strany žalovanej nebolo preukázané také konanie, ktoré by akýmkoľvek spôsobom zasiahlo do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Zo strany zákonnej sudkyne žalobca nepreukázal nezákonné, už toľž nie dehonestujúce konanie. Poukázala na § 16 ods. 2 písm. f) Zákona č. 18/2019 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších zmien a doplnkov, v zmysle ktorého zákaz spracovania osobitných kategórií osobných údajov neplatí, ak spracovanie je nevyhnutné na uplatnenie právneho nároku alebo pri výkone súdnej právomoci. Taktiež poukázala na čl. 14 ods. 5 písm. c), d) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. 4. 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), v zmysle ktorého sa informácie, ktoré sa majú poskytnúť, ak osobné údaje neboli získané od dotknutej osoby, odsek 1-4 sa neuplatňujú v rozsahu, v akom: c) sa získanie alebo poskytnutie výslovne stanovuje v práve Únie alebo v práve členského štátu, ktorého prevádzkovateľ podlieha, a v ktorom sa stanovujú primerané opatrenia na ochranu oprávnených záujmov dotknutej osoby; alebo d) v prípade, keď osobné údaje musia zostať dôverné na základe povinnosti zachovávaní profesijného tajomstva upravenej právom Únie alebo právom členského štátu vrátane povinnosti zachovávať mlčanlivosť vyplývajúcej zo štátutu. V danej veci neprichádza do úvahy žiadne ospravedlnenie a ani náhrada nemajetkovej ujmy, nakoľko žiadna

nemajetková ujma konaním zákonnej sudkyne žalobcovi nevznikla. Žalobca využíva rôzne prostriedky na to, aby odvrátil pozornosť od prebiehajúceho trestného stíhania a snaží sa obviňovať všetkých okolo seba, ktorí nevyhovujú jeho návrhom a žiadostiam. Ak je teda Slovenská advokátska komora, ako adresát údajného listu, ktorým malo byť zasiahnuté do práv na ochranu osobnosti žalobcu, povinná zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvie, žiadnym spôsobom nebolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu, a teda údaje, ktoré boli zverejnené v liste je Slovenská advokátska komora povinná náležite chrániť. Týmto spôsobom je zabezpečené, že o osobných údajoch žalobcu sa nedozvie iná osoba alebo subjekt, ktorý by mohol tieto informácie šíriť ďalej a tak znevažovať alebo dehonestovať žalobcu. Nakoľko nebolo naplnené konanie, ktoré by vykazovalo znaky zásahu do osobnostných práv a slobôd žalobcu. Navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že by sa žalovaná dopustila takého konania, ktorému by mal súd poskytnúť ochranu v zmysle § 11 alebo § 13 Občianskeho zákonníka.

3. Žalobca, prostredníctvom právnej zástupkyne, v replike doručenej 5. 9. 2024 súdu uviedol, že vyjadrenie žalovanej nie je spôsobilé privodiť pochybnosti o dôvodnosti žaloby. Z jej vyjadrenia je zrejmé, že nie celkom chápe, že Občiansky zákonník vo svojich ustanoveniach § 11 až 13 poskytuje ochranu takým zložkám osobnosti ako je súkromie. Ochrana tejto zložky osobnosti je vyjadrením základného práva zakotveného v čl. 19 ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. V čase od podania žaloby sa stali žalobcovi známe ďalšie skutočnosti, ktoré posilňujú opodstatnenosť tejto žaloby. Krajský súd v Žiline svojím uznesením sp. zn. 2Tos/116/2023-2314 z 10. 1. 2024 zrušil uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš, pracoviska Ružomberok sp. zn. 8T/53/2023 zo 17. 10. 2023, ktorým žalovaná uložila vtedajšiemu ustanovenému obhajcovi žalobcu, JUDr. Dušanovi Jančímu, poriadkovú pokutu vo výške 1.000 €. Z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vyplýva, že zrušeným rozhodnutím žalovaná uložila JUDr. Dušanovi Jančímu poriadkovú pokutu práve za konanie, na základe ktorého vypracovala aj písomnosť z 26. 10. 2023. Z rozhodnutia krajského súdu zároveň vyplýva, že JUDr. Dušan Jančí postupoval v súlade so svojimi povinnosťami. Je teda zrejmé, že na vypracovanie písomnosti zo dňa 26. 10. 2023 nebol žiaden dôvod. Bez ohľadu na skutočnosť, že aj v prípade, že by JUDr. Jančí nepostupoval v súlade s jeho povinnosťami, nebolo oprávnením žalovanej zverejniť osobné údaje žalobcu, je závažnosť konania žalovanej vo vzťahu k žalobcovi o to vyššia, že jej list zo dňa 26. 10. 2023 adresovaný Slovenskej advokátskej komore nemal ani vo vzťahu k označenému advokátovi žiaden skutkový základ. Žalobca navrhol, aby súd vykonal dokazovanie pripojeným uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/116/2023 z 10. 1. 2024, z ktorého vyplynulo, že postup žalovanej pri vyhotovovaní jej listu z 26. 10. 2023 bol zjavne svojvoľný.

4. Žalovaná v duplike, doručenej súdu 3. 10. 2024, prostredníctvom svojho zástupcu uviedla, že žaloba je v danom prípade mimo akúkoľvek pochybnosť celkom nedôvodná (a to úplne z fundamentálnych dôvodov). Žalobca podal žalobu o ochranu osobnosti a domáhal sa ospravedlnenia ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 € voči žalovanej za to, že žalovaná v postavení sudkyne a súčasne pri výkone povolania sudkyne podala voči obhajcovi žalobcu sťažnosť Slovenskej advokátskej komore pre porušenie povinností advokáta vyplývajúcich z predpisov upravujúcich výkon advokácie, kde v rámci opisu skutočností, pre ktoré sa na advokáta sťažuje, uviedla aj to o akú trestnú vec ide (teda, že žalobca je v danom prípade advokátovým klientom a o aký druh trestného konania ide). Vraj týmto mala žalovaná ako sudkyňa zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Nie je síce jasné ako mysliteľne mohla žalovaná takto zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu (čím konkrétne došlo k zníženiu jeho cti a dôstojnosti v očiach orgánu posudzujúceho relevantnosť sťažnosti na advokáta/dodržiavanie jeho povinností a aké to mohlo mať dôsledky pre žalobcu) a nie je jasné ani to, ako inak v úradnom styku sudkyne a záujmovej samosprávy zo zákona dohliadajúcej nad dodržiavaním povinností obhajcov je možné podľa názoru žalobcu definovať vec, ktorej sa obhajoba/porušenie povinností advokáta týka než práve uvedením trestnej veci, v ktorej advokát poskytuje právne služby. Bez ohľadu na to všetko však žalovaná zjavne nie je pasívne legitimovaná. Obdobné prípady (i keď prípad, kde by obžalovaný žaloval zákonnú sudkyňu za výkon jej právomoci sudcu použitím mena obžalovaného v úradnom styku asi ešte nebol, žalovaná má na mysli naozajstné spory o ochranu osobnosti, napr. keď minister spravodlivosti SR verejne označil konkrétnu fyzickú osobu za obžalovanú/trestne stíhanú zo spáchania konkrétneho trestného činu a pod.) už boli v minulosti množstvo krát riešené aj Ústavným súdom SR ako aj Najvyšším súdom SR a z týchto je unisono celkom zrejmé, že v prípade konania osoby v postavení predstaviteľa štátneho orgánu/orgánu verejnej správy/orgánu činného v trestnom konaní je v prípadoch nárokov titulom ochrany osobnosti fyzickej osoby pasívne legitimovaný buď štát alebo konkrétny štátny orgán. Takýchto rozhodnutí je skutočne veľké množstvo, stačí spomenúť rozsudok NS SR ako súdu dovolacieho zo dňa 13. 12. 2023

č. k. 7Cdo/91/2023, v ktorom je táto otázka veľmi podrobne opisovaná práve s odkazmi na doterajšiu judikatúru, niet akýchkoľvek pochybností, že žalovaná jednoducho ako fyzická osoba nemôže byť a nie je pasívne legitimovanou osobou na domáhanie sa nárokov vyplývajúcich z práva na ochranu osobnosti. Vo svetle uvedeného preto žalovaná chápe iniciovanie civilného konania voči nej zo strany žalobcu výlučne ako súčasť obhajobnej stratégie. Žalovaná sa obrátila na Slovenskú advokátsku komoru so sťažnosťou na advokáta – obhajcu žalobcu, táto sťažnosť sa týkala práve zastupovania žalobcu týmto obhajcom. Teda, bolo potrebné uviesť, v akom postavení sa obhajca nachádza (kto je jeho klient a v akom konaní klienta zastupuje) a čoho sa týka vlastné konanie advokáta, ktoré žalovaná považovala za potrebné preveriť zo strany na to zákonom určených orgánov. Žalobca zjavne nechápe, ako takýto druh konania funguje a ani to, že obrátenie sa na orgán poverený zákonom na preverenie konania obhajcu nemôže byť porušením mlčanlivosti sudcu (alebo akéhokoľvek štátneho orgánu obracajúceho sa na orgán dohliadajúci nad výkonom advokácie) a to preto, lebo i) advokát sa nemôže dovoľávať mlčanlivosti v disciplinárnom konaní (§ 23 ods. 6 zákona o advokácii), ii) advokát je povinný na požiadanie komory sa vyjadriť k sťažnosti a poskytnúť potrebné vysvetlenie a dokonca poskytnúť požadovanú spisovú dokumentáciu (§ 28 ods. 4 zákona o advokácii), iii) s obsahom sťažnosti sa môžu oboznámiť len členovia a náhradní členovia RK SAK, dotknutý advokát a jeho zástupca a zamestnanci SAK (§ 2 ods. 3 DP SAK), a najmä iv) povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa rovnako vzťahuje na členov orgánov komory a jej zamestnancov (§ 23 ods. 8 písm. c) zákona o advokácii). To znamená, že orgány komory prešetrojúce sťažnosť na advokáta majú rovnakú povinnosť mlčanlivosti ako prešetrovaný advokát (v rovnakom rozsahu !) a pri prešetrovaní sťažnosti majú neobmedzený prístup do spisu advokáta. Preto všetko nemá veľmi celá žaloba žalobcu zmysel. Za týchto okolností nie je nijako mysliteľne možné zasiahnuť do práv obžalovaného na ochranu osobnosti tým, že orgánom prísne povinným dodržiavať povinnosť mlčanlivosti a prešetrojúcim korektnosť správania sa a postupu advokátov je v rámci identifikácie sťažnostnej veci uvedené meno a právna vec advokátom zastupovaného klienta. V neposlednom rade je potrebné uviesť – pokiaľ by skutočne nemohol sudca v sťažnosti na advokáta zastupujúceho v konaní vedenom súdom uviesť skutočnosti týkajúce sa zastupovania v danej právnej veci, ktoré ako také tvoria predmet mlčanlivosti sudcu – tak by sa prakticky na orgán dohľadu nad konaním/správaním sa advokátov nemohol obrátiť vôbec. Ak je žalobca ako obžalovaný presvedčený o tom, že žalovaná ako sudkyňa porušila svoje povinnosti v rámci výkonu svojej funkcie/pri realizácii svojho práva obrátiť sa na orgány SAK so sťažnosťou na advokáta, má k dispozícii samostatné právne inštitúty, ktoré slúžia práve na to, aby bol preverovaný, či už v rámci samotného trestného konania alebo mimo neho, postup a správnosť postupu konajúceho sudcu. I z tohto je zrejmé, že z povahy veci je v danom prípade žaloba na ochranu osobnosti voči sudcovi za jeho výkon sudcovskej právomoci vylúčená (rovnako tak je vylúčená za úkony/postup civilného sudcu alebo akéhokoľvek štátneho orgánu a jeho zamestnanca). Žalovaná, nakoľko je viazaná práve povinnosťou mlčanlivosti a je žalovanou ako súkromná fyzická osoba, nemôže sa vôbec vyjadriť k tomu, či takýto podnet ohľadom úplne rovnakých skutočností ako sú predmetom žaloby žalobcu bol riešený alebo nebol riešený v rámci predmetného trestného konania zo strany nadriadeného súdu, pokiaľ však súd konajúci v tomto konaní vyhodnotí, že takáto informácia, resp. takýto dôkaz je potrebné vykonať a najmä vyhodnotí, že je možné eventuálne z trestného spisu č. k. 8T/53/2023 OS Liptovský Mikuláš, pracovisko Ružomberok poskytnúť informácie a listiny z hľadiska zákonnej mlčanlivosti žalovanej. Zopakovala, že spracovanie osobných údajov a ich poskytnutie orgánov v SAK je výslovne predpokladané a dovolené aj zákonom č. 18/2018 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností („ZOUS“). O tom hovorí jednoznačne § 13 ods. 1 písm. a) ZOUS „Spracúvanie osobných údajov je zákonné, ak sa vykonáva na základe aspoň jedného z týchto právnych základov: a) spracúvanie osobných údajov je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej vo verejnom záujme alebo pri výkone verejnej moci zverenej prevádzkovateľovi“ (pokiaľ ide o spracovanie osobných údajov) a § 20 ods. 5 písm. d) ZOU, keď obmedzenia poskytovania osobných údajov dotknutej osoby sa nevzťahujú na prípad, keď „ak osobné údaje musia zostať dôverné na základe povinnosti mlčanlivosti podľa osobitného predpisu.“ Keďže ešte aj zákon o ochrane osobných údajov predpokladá, že v rámci činnosti štátnych orgánov/orgánov viazaných mlčanlivosťou sa osobné údaje poskytujú, tak nemohla žalovaná (ani ako sudkyňa a už vôbec nie súkromná osoba) zasiahnuť do práv žalobcu tým, že pravdivo orgánu prešetrojúceho prípadnú nezákonnosť v konaní advokáta uviedla to, že advokátovým klientom je práve žalobca a že ide o jeho trestnú vec takého a takého charakteru. Poskytnutie základných údajov o žalobcovi a identifikácie jeho trestnej veci orgánu komory prešetrojúceho konanie jeho obhajcu s existujúcou absolútnou povinnosťou mlčanlivosti samozrejme nijako mysliteľne nemôže a ani nie je zásahom do cti a dôstojnosti žalobcu, vyjadrený popis jeho hlbokkej poníženosti a zasiahnutosti v ľudskej dôstojnosti je v kontexte veci trochu komický a aj nemierny (v tomto ohľade chýbajú v podaniach žalobcu akéhokoľvek návrhy na dokazovanie, čo je vlastne symptomatické), zjavne nie je možné, aby obžalovaný

sa za vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu domáhal voči zákonnej sudkyňi ako súkromnej osoby akýchkoľvek nárokov titulom ochrany svojej osobnosti. Žalovaná uplatnený nárok odmieta, je celkom neexistujúci a nezákonný, neexistuje preň akékoľvek právne a skutkové opodstatnenie, ide o účelovú špekuláciu a navyiac ešte aj žalovaná nie je v rámci daných okolností zjavne pasívne legitimovaná. Navrhla, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu, pričom zistil nasledovný skutkový stav.

6. Žalovaná je zákonnou sudkyňou v trestnej veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš – pracovisko Ružomberok, ktorá je vedená pod sp. zn. 8T/53/2023. V uvedenej trestnej veci je vedené konanie proti žalobcovi ako obžalovanému.

7. Dňa 26. 10. 2023 adresovala JUDr. Miriam Penjaková, Okresný súd Liptovský Mikuláš – pracovisko Ružomberok, Dončova č. 8, 034 01 Ružomberok Slovenskej advokátskej komore, so sídlom Kolárska 4, 813 42 Bratislava sťažnosť na advokáta JUDr. Dušana Jančího, AK Garbiarska č. 695, 031 01 Liptovský Mikuláš. V odôvodnení sťažnosti bolo uvedené: „Na Okresnom súde Liptovský Mikuláš – pracovisko Ružomberok je vedené trestné konanie proti obžalovanému A. B., nar. XX. X. XXXX v D., trvale bytom C. XXX/X, D. E., t. č. v ÚVV a ÚVTOS Žilina, pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, § 138 písm. j), § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona“. List podpísala JUDr. Miriam Penjaková, sudca Okresného súdu Liptovský Mikuláš – pracovisko Ružomberok. List bol doručený Slovenskej advokátskej komore do vlastných rúk, s označením sp. zn. 8T/53/2023 – Podanie sťažnosti, dňa 31. 10. 2023.

8. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 2Tos/116/2023 – 2314 zo dňa 10. 1. 2024 zrušil Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. konania 8T/53/2023 – 1999 zo dňa 17. 10. 2023, ktorým samosudkyňa postupom podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku uložila obhajcovi JUDr. Dušanovi Jančímu, advokátovi so sídlom Garbiarska 695, 031 01 Liptovský Mikuláš poriadkovú pokutu vo výške 1.000 €.

9. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

10. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

11. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

12. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

13. V ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka sú upravené osobnostné a osobné práva fyzickej osoby a ich ochrana. Právo na ochranu osobnosti prislúcha každej fyzickej osobe. V § 13 Občianskeho zákonníka sú upravené prostriedky ochrany osobnosti. Predmetom všeobecného osobnostného práva je osobnosť každej fyzickej osoby a jej základnými atribútmi sú okrem iného občianska česť, ľudská dôstojnosť a dobrá povesť, ktoré sú chránené zákonom a existuje verejný záujem na ich existencii a rozvoji u každého jednotlivca, ktorý je súčasťou spoločnosti ako celku. Jedným z prostriedkov ochrany osobnostného práva je súdna ochrana, ktorá sa realizuje na základe žaloby. Takúto žalobu môže podať fyzická osoba vždy, pokiaľ sa domnieva a je schopná v súdnom spore preukázať, že došlo k zásahu do jej práva na ochranu osobnosti. V zmysle § 13 možno takejto osobe priznať súdnym rozhodnutím upustenie od pokračovania neoprávnených zásahov (zdržania sa ďalších zásahov), odstránenia následkov neoprávneného zásahu, poskytnutie primeraného zadostučinenia. Zadostučinenie spočíva v určitom plnení, ktoré sa postihnutej osobe priznáva. Toto plnenie môže byť buď a) morálnym nepeňažným plnením, tzv. nemajetkovým zadostučinením, b) peňažným plnením, teda náhradou nemajetkovej ujmy.

Za splnenia zákonných podmienok môžu byť súdom priznané oba tieto prostriedky. Prostriedky ochrany podľa § 13 Občianskeho zákonníka možno použiť iba v prípade, keď neoprávnený zásah a teda konanie smeruje do niektorej zo zložiek osobnosti človeka a ktoré sú príkladne uvedené v § 11 Občianskeho zákonníka, pričom prostriedky ochrany podľa § 13 Občianskeho zákonníka nemožno použiť, ak zásah smeroval do majetkových práv, najmä do práva vlastníckeho proti osobnej a mravnej integrite osoby. Zároveň aj v tomto prípade musia byť splnené zákonné predpoklady na vznik sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby, a to a) existencia zásahu, ktorý vyvolal alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu v osobnostnej sfére fyzickej osoby, b) neoprávnený charakter tohto zásahu, c) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmu (Občiansky zákonník, Veľký komentár, 1. Diel, Imrich Fekete, str. 1089).

14. Žalobca sa v konaní domáhal nároku na ochranu osobnosti. Za neoprávnený zásah do svojich osobnostných práv označil vyhotovenie listu žalovanou adresovaného Slovenskej advokátskej komore, v ktorom boli, podľa jeho tvrdení, bez právneho dôvodu a akéhokoľvek oprávnenia uvedené osobné údaje žalobcu v rozsahu meno, priezvisko, dátum narodenia a trvalé bydlisko, sprístupnenie informácie Slovenskej advokátskej komore o skutočnosti, že v čase vypracovania listu bol žalobca v ÚVV a ÚVTOS a sprístupnenie informácie, že žalobca je stíhaný za obzvlášť závažný zločin podvodu. Žalobca žiadal voči žalovanej priznanie oboch prostriedkov, a to nemajetkového zadosťučinenia, ako aj finančného zadosťučinenia. Pre poskytnutie súdnej ochrany v tejto konkrétnej veci bolo nevyhnutné, aby žalobca, na ktorom je dôkazné bremeno, preukázal existenciu zásahu, jeho neoprávnenosť, jeho spôsobilosť privodiť mu ujmu, príčinnú súvislosť medzi nedovoleným zásahom a vzniknutou ujmu, existenciu ujmy, ale tiež aby preukázal, že pasívne legitimovaná strana sporu je subjektom tohto zásahu.

15. Vecnou legitimitáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). ?uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č. k. III. ÚS 517/2011-9?.

16. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaná nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaná. Bez ohľadu na to, či tvrdený zásah do osobnostných práv žalobcu bol alebo nebol oprávnený, či bol alebo nebol spôsobilý privodiť žalobcovi ujmu a do akej miery, žalovanou sprístupnené osobné údaje a informácie Slovenskej advokátskej komore žalovaná vyslovila v rámci plnenia úloh zákonnej sudkyne v trestnej veci, ktorá jej bola pridelená rozvrhom práce. Táto skutočnosť medzi stranami nebola sporná a vyplývala aj z listinných dôkazov predložených žalobcom. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak bol zásah do osobnostných práv spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou, či inou fyzickou osobou alebo aj štátom k realizácii činnosti týchto osôb, či štátu, majú občianskoprávne sankcie postihnúť práve tieto iné právnické, či fyzické osoby alebo štát, lebo im sa inak tento zásah prisudzuje. Iba vo výnimočnom prípade, t. j. ak by išlo o vybočenie z realizácie činnosti právnickej, fyzickej osoby, či štátu (tzv. exces), postihovali by občianskoprávne sankcie priam túto použitú osobu. V prejednávanej veci exces preukázaný, ani tvrdený nebol. Z listu advokátskej komore a označenia žalovanej v ňom jednoznačne vyplýva, že žalovaná ho adresovala ako JUDr. Miriam Penjaková, Okresný súd Liptovský Mikuláš – pracovisko Ružomberok, Dončova 8, Ružomberok, čo potvrdzuje aj podpis uvedeného listu, ktorý podpísala ako „JUDr. Miriam Penjaková, sudca Okresného súdu Liptovský Mikuláš – pracovisko Ružomberok“, a teda pri jeho písaní vystupovala ako predstaviteľka súdnej moci, ktorej výkon realizovala v rámci trestného konania vedeného voči žalobcovi. Teda nešlo o žiadnu súkromnú aktivitu žalovanej, prezentovanie jej súkromného názoru ako fyzickej osoby, ale išlo o plnenie jej pracovných povinností. Keďže súd nemal preukázanú pasívnu legitimitáciu, ktorá vyplýva z hmotného práva, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. S prihliadnutím na túto skutočnosť, ako aj na zásadu hospodárnosti konania, súd nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy výsluchom strán sporu a dopytom na advokátsku komoru, ktoré navrhoval žalobca. Taktiež keďže nebola preukázaná pasívna legitimitácia žalovanej, súd nevykonával dokazovanie k ďalším predpokladom priznania nárokov na ochranu osobnosti, ktoré boli predmetom žaloby.

17. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

19. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalovaná bola v spore plne úspešná, preto jej vznikol voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Liptovský Mikuláš na Krajský súd v Žiline písomne v troch vyhotoveniach. (§ 357 písm. a/ Civilného sporového poriadku).

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 Civilného sporového poriadku:

(1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.